

Andrzej Krzysztof Guzek, Grzegorz Leszczyński

Uniwersytet Warszawski. Instytut Literatury Polskiej (1982-1983)

Biuletyn Polonistyczny 27/1 (91), 174-186

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W roku akad. 1982/83 Instytut wypromował 40 absolwentów z tytułem magistra (na studiach dziennych i zaocznych), przeprowadził dwie promocje doktorskie oraz zamknął jeden przewod habilitacyjny.

Oprac. mgr Bogdan Burdziej

UNIwersytet Warszawski
Instytut Literatury Polskiej
/1982-1983/

W roku akad. 1982/83 działalność Instytutu Filologii Polskiej UW nadal kierowała dyrekcja w składzie: prof. dr Roman Taborski - dyrektor, dr Andrzej Guzek - wicedyrektor i mgr Ewa Odachowska-Zielińska - sekretarz. Kierownikiem Zakładu Literatury Pozytywizmu i Młodej Pokski na miejsce prof. dr Janiny Kulczyckiej-Saloni, która we wrześniu 1982 r. przeszła na emeryturę, został doc. dr hab. Andrzej Makowiecki. W kierownictwie pozostałych Zakładów nie zaszły zmiany.

We wrześniu 1983 r. przeszli na emeryturę prof. dr Zdzisław Libera i doc. dr hab. Krystyna Kuliczowska, z tym, że prof. Libera w roku akad. 1983/84 będzie nadal zatrudniony na 1/2 etatu. Dnia 20 maja 1983 r. odbyło się w Uniwersytecie Warszawskim uroczyste spotkanie z prof. Zdzisławem Liberą¹.

W dniach 7-8 czerwca 1983 r. odbyła się zorganizowana przez Zespół Literatury dla Dzieci i Młodzieży sesja naukowa nt. "Poezja dla dzieci - mity i wartości", zakończona jubileuszowym spotkaniem z doc. Krystyną Kuliczowską².

Poza powyższą sesją w roku akad. 1982/83 miały miejsce

jeszcze trzy duże konferencje naukowe. W dniach 18-20 października 1982 r. w Pałacu Staszica obradowała sesja poświęcona "Literaturze i kulturze polskiej na przełomie XVI i XVII wieku", zorganizowana wspólnie przez Instytut Literatury Polskiej UW i Instytut Badań Literackich PAN³. W dniach 21-22 kwietnia 1983 r. w UW odbyła się sesja zatytułowana "Cyprian Norwid. Interpretacje"⁴. Referaty wygłoszone na tej sesji ukazały się nakładem Państwowego Wydawnictwa Naukowego w postaci osobnej publikacji książkowej. I wreszcie 24-27 maja 1983 r. obradowała w Warszawie dziesiąta, jubileuszowa konferencja Uniwersytetu Warszawskiego i Uniwersytetu Karola w Pradze, poświęcona współczesnej literaturze polskiej, czeskiej i słowackiej.

W roku akad. 1982/83 nadal była kontynuowana współpraca z Instytutem Badań Literackich PAN, czego wyrazem było m.in. prowadzenie przez pracowników IBL zajęć dla studentów Wydziału Polonistyki UW.

Ponadto Zbigniew Zapasiewicz prowadził zajęcia z kultury żywego słowa, a Juliusz Wiktor Gomulicki konwersatorium poświęcone twórczości Norwida.

Z inicjatywy dziekana Wydziału Polonistyki UW, doc. dr hab. Jadwigi Puzyniny, powołana została do życia na Wydziale Polonistyki UW międzyinstytutowa pracownia słownika języka Cypriana Norwida. Od października 1983 r. zostało zaangażowanych dwoje etatowych pracowników, mgr Barbara Sóbko (językoznawstwo) i mgr Krzysztof Kopczyński (historia literatury). Utworzona została Rada Naukowa, skupiająca wybitnych norwidologów i leksykografów z terenu całej Polski.

W październiku 1983 r. rozpoczęło również działalność nowoutworzone Podyplomowe Studium Edytorsko-Tekstologiczne, którego kierownictwo objął doc. dr hab. Stanisław Frybes. Zajęcia

z zakresu podstaw tekstologii i edytorstwa naukowego, prowadzone przez wykładowców z UW, IBL PAN, innych uniwersytetów, Biblioteki Narodowej, wydawnictw itd., przeznaczone są przede wszystkim dla młodych pracowników wyższych uczelni i instytucji naukowych, zarówno hiatoryków literatury, jak i językoznawców.

W okresie sprawozdawczym odbyły się kolokwia habilitacyjne dr Jadwigi Sawickiej z Zakładu Literatury XX w., dr Zofii Mitossek i dra Bohdana Owczarka z Zakładu Teorii Literatury i Poetyki oraz dra Rocha Sulimy z Katedry Kultury Polskiej. Ponadto została zatwierdzona przez Centralną Komisję kwalifikacyjną odbyta w 1981 r. w Uniwersytecie Jagiellońskim habilitacja doc. Stanisława Frybesa.

Nagrody Ministra NSWiT otrzymali: prof. dr Zdzisław Libera (I stopnia za działalność dydaktyczną), doc. dr hab. Krystyna Kuliczowska (II stopnia za działalność dydaktyczną), prof. dr Zbigniew Sudolski (II stopnia za działalność naukową) oraz doc. dr hab. Ryszard Handke i dr Mieczysław Dębrowski (III stopnia za działalność naukową).

¹ Por. BP 1984 z. 1.

² Por. BP 1984 z. 1.

³ Por. BP 1983 z. 4.

⁴ Por. BP 1983 z. 4.

Opracowanie zespołowe

Siedemdziesięciolecie Profesora Zdzisława Libery

Do stałej tradycji Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego należą spotkania z kończącymi pracę etatową zasłużonymi profesorami i docentami Wydziału. Zdarza się jednak, iż cha-

rakter tych spotkań wykracza swym znaczeniem poza mury Uczelni i staje się faktem istotnym w dziejach polskiej nauki. Zakończenie kolejnego etapu życia i pracy Profesora Libery jest bez wątpienia wydarzeniem znaczącym w powojennej polonistyce. Profesor Libera nie tylko swym dorobkiem naukowym trwale zaznaczył swą obecność - także swoją postawą, swym autorytetem moralnym, niezwykłą odpowiedzialnością i autentyczną troską o najgłębsze wartości narodowej kultury zdobył szacunek wszystkich polonistów uniwersytetów, Akademii, placówek naukowych, dużych bibliotek i tych nauczycieli, którzy zetknęli się z nim w czasie studiów i pracy zawodowej.

Spotkanie z Profesorem miało zatem szczególnie uroczysty charakter. W sali im. Brudzińskiego, 20 maja 1983 r., licznie zebrali się przyjaciele, współpracownicy i uczniowie Profesora. Jego sylwetkę i zasługi dla Uniwersytetu Warszawskiego przedstawili: dziekan Wydziału doc. dr hab. Jadwiga Puzynina, dyrektor Instytutu Literatury Polskiej prof. Roman Taborski i reprezentujący nieobecnego w kraju rektora - prorektor prof. Stanisław Kałużyński. Podstawowe zainteresowania naukowe Profesora Libery, które obejmują szeroko rozumianą epokę polskiego i europejskiego Oświecenia, omówiła doc. dr hab. Teresa Kostkiewiczowa. Spośród licznych prac Profesora wydobyła te, które - jej zdaniem - najpełniej wyrażają temperament badawczy i postawę metodologiczną uczonego. Podkreśliła, iż poprzez najważniejsze książki i rozprawy przewija się podstawowy wątek, w którym zjawiska literackie pojawiają się w ich zewnętrznym uwarunkowaniu filozoficznym i historycznym, wątek eksponujący idee, zawartość myślową tekstu literackiego. Historia literatury Profesora jest swoistą odmianą historii idei. Nurtu, który w badaniach dwudziestowiecznych przytłumiony został

przez tendencję do rozpatrywania zjawisk literackich w ich niepowtarzalnym i swoistym kształcie artystycznym. Widoczna wrażliwość na walory artystyczne tekstu w pracach Profesora Libery została podporządkowana przekonaniu, iż zadaniem historyka literatury jest rekonstruowanie zawartości myślowej, ujawnianie znaczeń ukrytych i pokrewieństw ideowych. Tak rozumiana historia literatury budowana jest na przeświadczeniu, iż zasadniczym celem utworu jest przekazywanie myśli, uczuć i nastrojów, formy zaś pełnią funkcje służebne.

Pośród książek Zdzisława Libery najbardziej charakterystyczną wydała się referentce synteza "Oświecenia" (Warszawa 1967, Biblioteka "Polonistyki") opatrzona obszernym wyborem tekstów, która prezentuje epokę w jej rozlicznych uwarunkowaniach. Autor łączy zjawiska literackie, polityczne, filozoficzne, szuka związków z historią sztuki, aby zarysować cechy formacji umysłowej dominującej w drugiej połowie XVIII i początkach XIX wieku. Praca ta łączy wnikliwość naukową z przystępnym, popularnym, zajmującym wykładem i posiada dużą wartość dydaktyczną zarówno dla nauczania na poziomie uniwersyteckim, jak i licealnym. To znamienne podporządkowanie zagadnień warsztatowych sprawom treści widoczne jest także w książce Zdzisława Libery "Problemy polskiego Oświecenia. Kultura i styl" (Warszawa 1969). Książka wyodrębnia cztery style kultury oświeceniowej: barok, klasycyzm, sentymentalizm i rokoko. W rozumieniu autora styl obejmuje nie tylko cechy artystycznego ukształtowania tekstu, ale także kryjące się za tym przeświadczenia o celu sztuki, jej funkcjach społecznych, jej nastawieniu na czytelnika, któremu pragnie komunikować określone myśli. Inną cechą charakterystyczną prac Profesora Libery jest ich orientacja socjologiczna. Książka "Życie literackie w Warszawie w czasach

"Stanisława Augusta" (Warszawa 1971) wprowadza czytelnika w świat autorów osiemnastowiecznych, rynku wydawniczego i czytelniczego, mecenatu i krytyki literackiej, drukarni, księgarń i czytelni stołecznych. Wśród innych prac Libery wyróżnić należy publikacje edytorskie ("Poezja polska XVIII wieku", Warszawa 1976) i rozprawy komparatystyczne, które śledzą relacje między kulturą polską XVIII wieku a kulturami Francji, Niemiec i Włoch.

Na różnorodność zainteresowań badawczych Profesora zwrócił uwagę doc. dr hab S. Makowski. Przypominając prace na temat literatury staropolskiej i liczne publikacje o literaturze współczesnej (Dąbrowska, Słonimski) zajął się uważniej obszernym i znaczącym zespołem publikacji na temat literatury Romantyzmu. Wśród tych ostatnich szczególne znaczenie mają naukowe i popularne edycje Słowackiego i Mickiewicza oraz rozprawy o Krasińskim i Norwidzie.

Sylwetkę Profesora, jego osobowość, styl pracy, cechy nauczyciela i wychowawcy zarysował w kolejnym wystąpieniu dr Andrzej Guzek. Z uczniów Profesora zabrał także głos mgr Michał Hilchen, prezes Towarzystwa Przyjaciół Książki.

Jako ostatni zabrał głos Jubilat. Zapowiedziane skromne refleksje przeistoczyły się w swoiste wyznanie wiary i formę posłania do młodych polonistów. Wspomniana przez Profesora droga życia wyznaczona była kilkoma powtarzającymi się i wciąż pogłębianymi doświadczeniami. Wśród nich wymienić trzeba wagę domu rodzinnego i jego atmosfery dla dalszego porządku życia człowieka, wagę szkoły średniej w kształtowaniu zainteresowań, postaw tolerancji i humanizmu. Wagę środowiska intelektualnego, w którym się wyrasta, i wreszcie najgłębsze, najbardziej ludzkie doświadczenia przyjaźni z ludźmi niezwykłymi, wielkimi

charakterami i wielkimi postaciami w życiu narodu. We wspomnieniach Profesora wielokrotnie powracała sylwetka Tadeusza Kotarbińskiego i nazwiska polonistycznej profesury międzywojnia i lat powojennych: Ujejskiego, Borowego, Krzyżanowskiego i Szmydtowej. W najtrudniejszych okresach życia przekonanie o ludzkiej życzliwości, o przyjaźni i wiara w sens pracy, której rezultat coś wnosi do kultury kraju, pozwalały Profesorowi zachować wewnętrzny spokój i nadzieję na zwycięstwo wartości, na ów oświecony porządek, który lęka się barbarzyństwa, ciemności, nihilizmu i który wierzy w świat wartości humanistycznych.

Dr Andrzej Krzysztof Guzek

Jubileusz Krystyny Kuliczowskiej

Krystyna Kuliczowska urodziła się w 1912 r. Zainteresowania literackie wyniosła z domu rodzinnego: Jej matka, Jadwiga Jaroszyńska-Kopciowa, była powieściopisarką i tłumaczką. W okresie międzywojennym Krystyna Kuliczowska publikowała prace krytyczne o literaturze współczesnej w czasopismach kulturalnych: w "Pionie", "Bluszczu" i "Tęczy". W tym też czasie związana była z grupą intelektualną skupioną wokół Ludwika Frydego. Zainteresowania literaturą dziecięcą skłoniły ją do pisania w tych latach wierszy i drobnych utworów prozatorskich dla dzieci. Inspiracje krytyczne i naukowe tę dziedziną twórczości zawdzięcza prof. Julianowi Krzyżanowskiemu, pod którego kierunkiem napisała pracę magisterską: "Od dydaktyzmu do artyzmu w literaturze dla dzieci". Problem relacji między dydaktyzmem a artyzmem - szeroko dyskutowany przez współczesnych krytyków i

teoretyków literatury - stał się jednym z głównych obszarów jej późniejszych zainteresowań badawczych, wraca także w najnowszej książce "W świecie prozy dla dzieci" (Warszawa 1983).

Działalność dydaktyczną i wychowawczą K. Kuliczowska rozpoczęła w okresie okupacji, prowadząc tajne komplety nauczania. Równocześnie kontynuowała w podziemiu pracę literacką, m.in. drukowała swoje utwory w powstańczej "Barykadzie Powiśla". Po wyzwoleniu założyła wraz z mężem w 1945 r. gimnazjum samorządowe w Krościenku, które z czasem upaństwowiono. Szkoła ta istnieje do dziś. Pierwszą pracę dydaktyczną na uczelni Krystyna Kuliczowska podjęła w 1947 r. w Państwowej Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie, gdzie prowadziła proseminarium estetyczne pod kierunkiem znanego psychologa prof. Stefana Szumana. Jednocześnie kontynuowała pracę krytyczną, współpracując od 1945 r. m.in. z "Odrodzeniem", "Twórczością", "Dziennikiem Literackim", "Życiem Literackim" i "Życiem Szkoły".

Po powrocie do Warszawy pracowała w redakcji literatury dla dzieci wydawnictwa "Książka i Wiedza", a od 1952 r. podjęła systematyczną pracę badawczą w pracowni pozytywistycznej IBL PAN. Od 1958 r. działalność naukową prowadzi nieprzerwanie na Uniwersytecie Warszawskim, w 1963 r. doktoryzowała się pod kierunkiem prof. J. Krzyżanowskiego na podstawie rozprawy o Konopnickiej i Sienkiewiczu jako autorach książek dla dzieci, którą opublikowała pod tytułem "Wielcy pisarze dzieciom. Sienkiewicz i Konopnicka" (Warszawa 1964). Jako adiunkt w Katedrze Pedagogiki Ogólnej UW prowadziła seminarium magisterskie i ćwiczenia z literatury dla dzieci i młodzieży. Równoległe podjęła współpracę z Wydziałem Filologii Polskiej. Wkrótce na stałe przeniósła się na warszawską polonistykę, gdzie do dziś

prowadzi zajęcia i seminaria z interesującej ją dziedziny badawczej. W 1972 r. na podstawie rozprawy "Dawne i współczesne problemy prozy dla dzieci" (wydanie książkowe w tymże roku) przyznano jej tytuł naukowy doktora habilitowanego i powołano na stanowisko docenta.

Krystyna Kuliczowska jest też kierownikiem zorganizowanego przez nią i grupę badaczy literatury dziecięcej Zespołu Literatury dla Dzieci i Młodzieży. Myśl utworzenia zespołu o charakterze międzyuczelnianym powstała już w 1955 r., kiedy to doc. Kuliczowska skupiła przy Komitecie Nauk Pedagogicznych PAN grupę historyków literatury, których badania zebrano w tomie "Rozpraw z historii literatury dla dzieci" (Wrocław 1958). Od 1958 r. organizowała na Uniwersytecie Warszawskim międzywydziałowe otwarte zebrania naukowe poświęcone problemom metodologii badań, historii i stanowi obecnemu literatury dla dzieci i młodzieży. W listopadzie 1968 r. na ręce dyrekcji ówczesnego Instytutu Filologii Polskiej UW złożyła wniosek o oficjalne utworzenie zespołu badawczego do spraw literatury dla dzieci grupującego zainteresowanych pracowników ze wszystkich ośrodków badawczych kraju. W 1969 r. za zgodą prof. J.Z. Jakubowskiego zespół rozpoczął działalność.

Jako członek i następnie kierownik zespołu doc. K. Kuliczowska inspirowała i inspirowała badania nad twórczością dla dzieci, zorganizowała szereg konferencji naukowych poświęconych tej dziedzinie piśmiennictwa. W ramach pierwszej dużej pracy zespołu, jaką było opracowanie dziejów literatury dla dzieci i młodzieży od początków do czasów najnowszych, zajęła się historią tej dziedziny twórczości w dobie pozytywizmu i Młodej Polski (I wydanie książkowe 1959, 1983 - wyd. 4). Wraz z dr I. Słońską przygotowała "Mały słownik literatury dla

dzieci" (Warszawa 1964), którego zmienioną koncepcję, nowocześnie opracowaną naukowo wraz z B. Tylicką, zatytułowała "Nowy słownik literatury dla dzieci i młodzieży" (Warszawa 1977, wyd. poszerzone w druku). Trzeba także wspomnieć o najnowszej inicjatywie doc. Kuliczkowskiej, inicjatywie znacznie przekraczającej zakresem i polem badawczym dotychczasowe prace zespołu: jest nią opracowywanie wraz z doc. S. Frycie trzynomowego dzieła "Autorzy naszych lektur". Publikacja ma zawierać szkice o poszczególnych twórcach polskich i obcych książek dla dzieci.

Zainteresowania naukowe doc. Kuliczkowskiej ogniskują się w kilku zasadniczych grupach. Dużo miejsca poświęca zawsze metodologii badań oraz - co szczególnie często przewija się w podejmowanych przez nią pracach - miejscu literatury dla dzieci w kulturze, m.in. wpływowi kultury masowej na literaturę. Uprawianą przez siebie dyscyplinę uważa za "dziedzinę interdyscyplinarną", będącą "w kręgu krzyżujących się wpływów pedagogiki, psychologii i estetyki". Wciąż żywe są jej zainteresowania związkami literatury nowszej z tradycją, dlatego też kontynuuje prace historycznoliterackie; opracowała m.in. sylwetki twórcze: B. Hertza, E. Szelburg-Zarembiny, W. Umińskiego, Z. Urbanowskiej. Wiele prac poświęciła współczesnej prozie dla młodzieży; spośród nich ważne miejsce zajmuje obszerny artykuł "Drogi tematu współczesnego..." wydrukowany m.in. w książce "Kim jesteś Kopciuszku" (Warszawa 1968).

Generalnie rzecz biorąc, K. Kuliczkowska ujmuje literaturę dla dzieci w kategoriach odwiecznej opozycji prymitywnych dążeń dydaktycznych i głębszych walorów artystycznych. Natrętnemu moralizatorstwu przeciwstawia wartości estetyczne, które wprowadzają utwory dla dzieci na prawdziwe wyżyny sztuki i które doprowadziły w nieodległej przeszłości do ukształtowa-

nia tej dziedziny piśmiennictwa jako odrębnej dyscypliny literackiej.

Nadrzędną koncepcją interpretacji literatury dziecięcej jest myśl, że - jak pisała - "ustala się w każdej epoce mieszany ciąg lektur młodego czytelnika, złożony z utworów intencjonalnie dla niego przeznaczonych, a także z tych, które młodzież sama odnajduje w literaturze ogólnej, a wreszcie z tych, które wychowawcy sami do niej adresują (lektury szkolne, adaptacje klasyków). O ostatecznym kształcie decyduje potencjalny odbiorca, który kryje się w samej strukturze utworu".

Te przemyślenia badawcze, formułowane często w rozrzuconych artykułach i wypowiedziach, zebrała w tomie szkiców "W szklanej kuli" (Warszawa 1970) oraz w książce najnowszej "W świecie prozy dla dzieci" (Warszawa 1983). Publikacje te łączą jej pracę naukową z jakże żywą działalnością krytyczną. Jako wybitny krytyk, zajmujący się zarówno literaturą dla dzieci, jak i - zwłaszcza do początków lat 70-ych - twórczością ogólną, doc. Kuliczowska była od 1947 r. członkiem Związku Literatów Polskich. Szczególnie imponujący jej dorobek krytyczny tworzą recenzje, które systematycznie drukowała i drukuje m.in. w "Nowych Książkach", "Miesięczniku Literackim", "Tygodniku Kulturalnym", "Życiu Literackim", "Polonistyce", a także w piśmie zagranicznych: radzieckich, czechosłowackich, bułgarskich, niemieckich, francuskich, włoskich i austriackich.

Działalność krytyczna K. Kuliczowskiej ściśle wiąże się z popularyzowaniem polskiej literatury za granicą. Ma do tego szczególną okazję jako uczestnik licznych zagranicznych konferencji, a zwłaszcza jako członek jury przyznającego międzynarodowe nagrody za książki dla dzieci: Premio Europeo di Letteratura Giovanile oraz International Board on Books for Young

People (IBBY). Toteż oficjalna formuła nagrody Premiera, którą otrzymała w r. 1976, brzmi: "Za całokształt działalności krytycznej ze szczególnym uwzględnieniem propagowania polskiej książki za granicą". Za publikowane prace kilkakrotnie wyróżniano ją nagrodami Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Ministra Kultury i Sztuki. Warto dodać, że K. Kuliczowska jest stałym konsultantem wydawnictw książek dla dzieci (NK, KAW, LSW, Czytelnik, WL), a także jurorem szeregu konkursów twórczych. Jest też edytorem "Pism wybranych" Kornela Makuszyńskiego opatrzonych obszernym wstępem o jego twórczości.

Działalność badawcza doc. Kuliczowskiej zawsze wiąże się z potrzebą upowszechniania wiedzy. Owocem szczególnie tej postawy jest praca dydaktyczna i wychowawcza, prowadzona przez nią od czterdziestu lat: początkowo na tajnych kompletach, później w samodzielnie założonym gimnazjum, wreszcie od 1958 r. na Uniwersytecie Warszawskim, gdzie od ćwierćwiecza nieprzerwanie prowadzi zajęcia z zakresu literatury dla dzieci i młodzieży. Pod jej kierunkiem odbywają się systematycznie seminaria magisterskie z tej dyscypliny badawczej, cieszące się niezmiennym powodzeniem wśród studentów. Przyczyn tej popularności należałoby szukać w osobowości profesora i nauczyciela, nawiązującego bliski, serdeczny kontakt ze słuchaczami, prowadzącego zajęcia w swobodnej formie, jak i w samej dyscyplinie badawczej, którą K. Kuliczowska potrafi zaciekawić, pokazując obszary niezbadane, tematy nowe. Ta likwidacja dystansu, towarzyszącego przecież większości ćwiczeń uniwersyteckich, nie przeszkadza jej w stawianiu wysokich wymagań i surowych kryteriów oceny prac magisterskich.

Swojej pasji i pracy poświęca doc. Kuliczowska wiele

czasu. Trzeba pamiętać, że badaczy literatury dla dzieci nie ma w Polsce wielu, K. Kuliczowska jest niewątpliwie osobowością najbardziej znaczącą. Pomimo ogromu obowiązków aktywnie uczestniczy w życiu Polonistyki warszawskiej, szczególnie wiele czasu poświęcając kierowanemu przez siebie zespołowi: pedantyczna w dokumentowaniu prowadzonych przez zespół prac, nieustrudzona w zabiegach o popularyzację efektów badań, nie zaniedbuje starań o warsztat badawczy - własnym nakładem utworzyła w swoim gabinecie w gmachu Polonistyki podręczną biblioteczkę.

O tych wszystkich sprawach mówiono na spotkaniu z doc. dr hab. Krystyną Kuliczowską, które staraniem Instytutu Literatury Polskiej UW zorganizowano na Wydziale Polonistyki 8 czerwca 1983 r. Atmosfera autentycznej życzliwości i sympatii sprzyjała szczerzej wymianie myśli o dorobku badawczym i wychowawczym kierownika Zespołu Literatury dla Dzieci i Młodzieży, o jej walorach osobistych i szacunku, jakim cieszy się w środowisku polonistycznym. Za aktywność i poświęcenie dziękowała doc. Krystynie Kuliczowskiej doc. Jadwiga Puzynina, dziekan Wydziału Polonistyki, życzenia dalszej owocnej pracy złożyli w imieniu pracowników Instytutu Literatury Polskiej prof. Roman Taborski - dyrektor, oraz prof. Zdzisław Libera - przewodniczący Rady Naukowej. Podsumowania działalności krytycznej i pionierskich, nie podejmowanych przedtem badań, prowadzonych przez doc. Kuliczowską, dokonali w imieniu członków Zespołu i uczniów doc. Stanisław Frycie oraz dr Bogusław Żurkowski.

Mgr Grzegorz Leszczyński